

Novemberi áhítat

Alig kezdődött el az iskola Áron egy szomorkás csütörtökön kétségbeesett arccal érkezett haza a meleg, harmadik emeleti panellakásba. Édesanyja és édesapja bánkódott fiúk láttán. Mi történhetett az örökmozgó, jókedvű kilenc évesükkel?

Áron nyomott egy pusztit anyukája arcára, apját megölelte és szinte szótlánul bevonult szobájába. Tudta,

hogy szülei nem fogják nyaggatni, hisz úgyis elmondja majd nekik, hogy milyen kétségbeesett, hogy nem hall és nem lát! Elveszett belőle az együttérzés, a szeretet. Nem, nem szülei iránt, de szörnyűséggént élte meg a városi mindennapokat, kezdve az iskolától egy egyszerű bolti vásárlásig. Kötelességtudóan elkészítette házi feladatait, megtanulta a szóbeli anyagot és este érkezéssel kiment a konyhába, hogy előkészítse apával a vacsorát! A vacsi mindig kettőjük dolga volt, apa bánt a sonkával, sajttal, Áron a zöldségeket mosta, s előkerítette a kenyeret, kiflit – mikor, mit! Anya hálás volt ezért a ceremóniáért, ez volt az ő lazításának ideje.

Persze az asztalnál kerültek elő az örömteli, és a nem annyira örömteli dolgok. Anya munkahelyének pillanatai, apa napjának fénypontja, és Áron! Ma mindenki úgy érezte a kisfiúnak van szüksége segítségre.

-Áron! Elmondanád, miért vagy ennyire szomorú?- kérdezte apa. A kisfiú hatalmas kék szeméit apjára emelte, és sóhajtott egy nagyot.

-Hát! Már tanulni is alig tudtam, olyan rossz volt az egész napom. –kezdte mondandóját. Úgy érzem nem hallom a hangokat: a madarak csiripelését, a kutyák ugatását, az avarban az egerek motoszkálását, a galambok szárnyának suhogását. Azt hallom, hogy a társaim üvöltöznek. A tanárnéni kiabál, a buszon az utasok dörmögnek egymásra, a boltban is hangoskodnak az emberek. Nem hallom az állatokat. Nem látom a gyönyörű foltot az utcai “senkié” cicán, mert elbújik ebben a nagy zűrzavarban. Nem találok napok óta a háromlábú kóbor kutyát, mert inkább elhúzódik. Nem látom a madarakat, mert a városba már be sem mernek jönni. Félek, hogy elfelejték örülni. Szeretném újra hallani és látni, ami számomra olyan kedves.

A szülei szó nélkül igazat adtak a gyerekeknek! Szegény, még csak kilenc éves és gondjai hatalmasok. Elgondolkodtak a lehetséges megoldáson, úgy döntöttek szombaton elutaznak oda, ahol újra hallani és látni lehet a természetet, s annak csodáit. Áron lelke kicsit megnyugodott! Az asztalnál meggyújtottak egy gyertyát, és csendben, szinte áhítattal gondoltak a hamarosan elérkező, reményekkel várt szombatra!